

To all Sakam
Knigi members -
With love,
Julie James

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

Местото каде ќе дознаеш што навистина вреди да се прочита...

Наслов на оригиналот

It happened one wedding

© 2014 Julie James

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2014

Превод Ивана Николовска

Коректура Симона Костовска

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Николовска

Маркет менаџер Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

На една свадба

Од авторот на Нека победи подобриот и Во врска со онаа ноќ

Џули Џејмс

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Еџен

СО ОГЛЕД НА ТОА што имаше големо познавање од уметноста на читање и толкување на суптилни знаци на јазикот на телото, специјалниот ФБИ агент Вон Робертс беше прилично сигурен дека овој состанок беше осуден на пропаст.

Позитивната работа беше тоа што катастрофалниот состанок не беше *негов*. Не, несреќното рандеву беше на привлечната црвенокоса жена која накратко го беше погледнала во очи на влегување во кафетеријата дваесет минути претходно и еден тип во банкарска кошула на риги кој очигледно се бореше да го сруши Гинисовиот рекорд за *Најдолга приказна на сите времиња*.

Додека типот неуморно раскажуваше, жената кимаше со главата, обидувајќи се да изгледа заинтересирано. Таа трепна, ја покри устата со раката како да се плашеше да не се просевне, а потоа брзо го грабна кафето и пивна од него за да го прикрие она што се случи.

Вон се насмевна. Тој претпоставуваше дека стануваше збор за состанок на слепо или состанок договорен на интернет, особено со оглед на тоа како жената разгледуваше низ кафетеријата кога пристигна, направи кратка пауза, а потоа се упати кон масата на типот со банкарска

кошула на риги со колеблива насмевка. Тој исто така претпоставуваше, судејќи според тоа како се одвиваа работите, дека ова ќе им биде и *единствен* состанок на овие двајца. Како и да е, мораше да ја пофали жената што беше учтива додека типот продолжуваше да дрдори.

Вон многу добро знаеше дека едно од најважните правила за на први состаноци беше да се поставуваат *прашања*. Жените сакаат мажи кои се љубопитни за нив - и, подеднакво важно, тие сакаат мажи кои им обрнуваат внимание на нивните одговори. Може да се каже дека тој имаше одредена предност во однос на овие работи, бидејќи беше човек обучуван и плаќан да поставува прашања и детално да обрнува внимание на одговорите.

Како и да е, типот во банкарската кошула на риги очигледно не беше толку упатен во ова.

Враќајќи си се на својата работа, Вон го извади мобилниот телефон и провери мејл. Имаше десетина минути за пополнување пред да седне на вечера со својот помлад брат, Сајмон и неговата нова девојка во еден ресторан во близина - вечера за која беше многу љубопитен.

Ова му беше прва средба со Изабел откако неговиот брат почна да се гледа со неа три месеци претходно. Но Сајмон ја имаше спомнато во повеќе од една прилика, а тоа кажуваше многу. Како и Вон, така и Сајмон избегнуваше да зборува за жени пред своето семејство. Таквите муабети повлекуваа безброј прашања од нивната страшно традиционално настроена мајка, католик, која од многу одамна се надеваше дека барем еден од нејзините синови ќе се среди во скоро време. Со оглед на тоа што таа го имаше отпишано Вон како изгубен случај - триесет и четиригодишен ерген незаинтересиран за врзување - целата нејзина надеж лежеше во Сајмон.

И сега еве, беа дојдени до првата ситуација кога Сајмон специјално имаше побарано од Вон да ја запознае жената со која се гледаше. Не беше неочекувано тоа што Вон веќе имаше добиено строги инструкции да ѝ се јави на својата мајка со детален извештај веднаш штом вечерата заврши.

Во кафетеријата одекна гласна, мажествена смеа која ги пресече мислите на Вон. Тој го одлепи погледот од телефонот, помислувајќи дека состанокот кој го набљудуваше тргнал на подобро.

Ништо од таа работа.

Типот во кошулата на риги сè уште брбореше, со таа разлика што сега самиот си се смееше на *сopствените* приказни, бидејќи - очигледно - не само што беше згоден тип во скап костум со осет за добар муабет, туку беше и *страшно смешен!*

Така.

Да, жените сакаат мажи со самодоверба, без сомнеж. Но како маж кој никогаш немал проблем со запознавањето жени - баш напротив - Вон исто така знаеше дека сите жени сакаат маж кој покажува интерес да ги запознае *нив*, да дознае нешто повеќе за *нив*. А типчето со кошулата на риги немаше успеано да освои ниту еден бод по таа точка.

Вон виде дека жената намерно ја крена раката и погледна на својот часовник над масата. Љубопитен, тој продолжи да гледа за да види што ќе се случи следно. Во следниот момент кога типот во банкарската кошула подзастана за да земе воздух, таа брзо се вклучи во разговорот со насмевка. Нејзината насмевка привремено го замолчи типот, а Вон можеше и да разбере зошто.

Таа имаше прекрасна насмевка.

Горе-долу, ова отприлика беше моментот кога Вон почна вистински да ѝ обрнува внимание *нејзе*, наместо генерално на нивниот непријатен, но интересен за гледање состанок кога немаш што друго да правиш за да потрошиш време. Костенливата коса со нијанси на црвено ѝ паѓаше врз рамениците во нежни, модерно средени прамени. Впрочем, сè кај неа изгледаше модерно, нежно и одбрано со добар вкус; од блузата со боја на слонова коска до тесното сиво здолниште и тенката, летна марама околу нејзиниот врат. Вон претпоставуваше дека жената беше во раните триесетти години и дека имаше некое професионално занимање, судејќи според фините алишта и класичните чевли на потпетица.

Со други зборови, таа беше паметна, привлечна и очигледно слободна.

Тој можеше да работи со ова.

По некоја минута, типот во кошулата на риги стана од масата и гестукираше со раката како да сакаше да каже: *Нема проблем, и јас треба да одам на едно место.* И очигледно тој имаше места каде можеше да оди затоа што не само што беше згоден и смешен со добра работа, туку исто така беше и важна личност!

Се разбира.

Сега црвенкосата требаше да донесе одлука. Таа можеше да се извлече на полесниот начин - *Прати ми мејл, ајде да се видиме пак*, а потоа никогаш повеќе да не му пише на типот - или можеше да го одбере понепријатниот, понезгодниот пат, но да биде искрена: *Ова беше фино, но јас едноставно не чувствувам поврзаност меѓу нас.*

Типот со кошулата на риги покажа кон својот телефон. *Што викаш да ти се јавам некогаш?* Потоа почeka да види дали имаше шанса.

И Вон чекаше со него.

Жената нажалено одмавна со главата.

Интересот на Вон тројно се зголеми. Како човек кој страшно ја ценеше искреноста во своите врски, стилот на оваа жена му се допаѓаше. Во овие околности, навистина требаше храброст за да се одбере вистината.

Типот со банкарската кошула очигледно не очекуваше да биде одбиен, па барем за тоа, Вон сочувствуваше со него. Тој гледаше додека човекот ѝ поставуваше прашање на жената, иронично одбирајќи го баш овој момент за конечно да ѝ даде шанса да прозбори. Таа грациозно му одговори, велејќи нешто што го натера да кимне и тој се упати кон вратата малку збунето.

Веднаш штом типот замина, таа воздивна од олеснување и го извади мобилниот телефон од чантата.

Вон ја гледаше додека таа ги прекрстуваше долгите нозе една преку друга, сместувајќи се удобно на столчето.

Навистина беше штета да дозволи на таква жена вечерта да ѝ заврши така лошо.

ТА, ТОА НЕ ПОМИНА многу добро.

Сидни Синклер ѝ напиша порака на својата најдобра пријателка, Триш, која ѝ имаше помогнато во креирањето на профил за онлајн состаноци минатата саботна вечер во придружба на едно шише добро вино. Во тоа време, идејата за онлајн потрага ѝ звучеше некако забавно и возбудливо - и можеби сè уште постоеше можност да се покаже како таква - но сега-засега, таа губеше со 0-1.

СО ЕРГЕНОТ БРОЈ 1 НЕ ПРАВИМЕ НИШТО, ѝ пиша таа на Триш. *ПРЕМНОГУ ЗБОРУВАШЕ.*

Триш ѝ врати за неколку секунди. *ЗАР ЗБОРУВАЊЕТО НЕ Е ДОБРА РАБОТА НА ПРВ СОСТАНОК?*

Се разбира дека Триш се обидуваше да фрли позитивно светло врз работите. Тоа беше дел од описот на работни обврски како среќно мажена (и со дете) најдобра пријателка на слободна триесет и тригодишна жена.

МИСЛЕВ НА ПРЕТЕРАНО ЗБОРУВАЊЕ КАКО МАГАРЕНЦЕТО ОД ШРЕК, одговори Сидни.

АУЧ. ТОА НЕ Е ДОБРО.

Не зезај. Вилијам, исто така познат како ерген број 1, ветуваше многу, навистина изгледаше како личност со голем потенцијал. Како трговец, тој беше во бизнисот со инвестиции. Тоа им беше првата заедничка работа, нешто за што тие - вклучувајќи ја и неа - можеа да зборуваат. И, на својот профил, тој исто така имаше напишано дека сакал да патува, да оди во кино и да испробува нови ресторани во градот. Уште неколку работи кои одеа во колоната „плус“.

Она што тој го немаше спомнато на својот профил беше дека сакаше да зборува за сите овие работи со споделување на толку многу детали што човек не може да не го фркне глава.

Да, Сидни знаеше дека некои луѓе ги фаќаше трема на први состаноци и често зборуваа многу за да компензираат за тоа, но Вилијам воопшто не изгледаше вознемирено или како да имаше трема, напротив, тој

изгледаше страшно самоуверено и полно со себе, а тоа беше голем минус во нејзината книга со правила.

Една од работите за кои Сидни имаше донесено одлука, сега кога беше назад во Чикаго, после осум години поминати во Њујорк, беше дека мораше да има план кога се работеше за состанување. Беа поминати шест месеци од раскинувањето на свршувачката со нејзиниот, сега бивши, свршеник - доволно време за да ја прежали загубата на таа врска.

Преселувањето во Чикаго, нејзиниот роден град, беше нејзината шанса за нов почеток. И за да извлече што е можно повеќе од таа можност, Сидни имаше одлучено да се послужи со вештините кои ги имаше усовершено во својот професионален живот. Како директор на една од најуспешните приватни инвестициони компании во земјата, таа имаше одлични инстинкти кога стануваше збор за одлучувањето дали одредена фирма е добра или лоша инвестиција. Впрочем, баш тие нејзини инстинкти беа причината што претставниците на нејзината нова фирма ѝ имаа пријдено пред три месеци, во инвестиционата банка во Менхетен каде што претходно работеше, барајќи од неа да управува со фондот од четири милијарди долари кои неодамна го беа основале.

Сега таа едноставно требаше да ги примени истите тие инстинкти во својот приватен живот. Човек мораше да биде барем малку бизнисменски настроен со цел да преживее во оној дел од светот каде се бараа и состануваа триесет и нешто годишни слободни луѓе; за да биде успешна, таа мораше да биде отворена за нови можности, погледи и кандидати, но исто така и одлучна и брза во продолжувањето понатаму кога одреден кандидат не делуваше како сјајна инвестиција.

Некој можеби ќе рече дека нејзиниот пристап кон состанувањето беше премногу прагматичен, можеби дури и малку резервиран и површен. Можеби некои луѓе ќе речат дека би требало да си го следи срцето наместо главата кога станува збор за вљубување.

И Сидни порано беше една од тие луѓе.

„Ако ништо друго, барем кафето е добро овде.“

Богатиот мажествен глас имаше груба нота. Сидни го крена погледот од мобилниот телефон и...

Мајко мила.

Тоа беше тој. Згодниот тип кој го имаше забележано кога влезе во кафетеријата. Тој беше висок и некако успеваше да изгледа грубо и неуредно секси и покрај темносивиот конзервативен костум што го носеше со сина вратоврска. Можеби беше до неговата густа, темна коса која беше потстрижена прилично кратко. Или неговите живи, остри кафени очи. Или неговата силна вилица покриена со совршено кратко подникната брадичка.

Штета што Сидни немаше поим за што зборуваше тој.

„Кафето?“ праша таа. „За разлика од...?“

„Разговорот“, рече тој. „Имам впечаток дека твојот состанок можеше да помине многу подобро.“

„Го забележа тоа, зар не?“ Таа не беше сигурна како се чувствуваше во врска со фактот што тотално непознат човек така внимателно го набљудувал нејзиниот состанок.

„Да. Но само затоа што сум трениран да забележувам работи.“ Ёй упати една насмевка. „Не е дека сум некој забеган перверзник или нешто слично.“

„Ова најверојатно е баш она што би го кажал забеган перверзник.“

„Вистина.“ Во неговите очи имаше палава искра. „Би можел да ти ја покажам мојата значка, ако тоа направи да се чувствуваш подобро.“

Сидни го погледна малку подобро. Таа претпостави дека спомнувањето на „значката“ значеше некоја позиција поврзана со спроведување на законите. И можеше да го види тоа - типот го имаше она храбро држење на човек навикнат да биде на авторитетна позиција. „Зошто имам чувство дека не сум првата непозната жена на која си ѝ понудил да ѝ ја покажеш значката?“

„Верувај ми, со мојата работа, многу непознати жени ја виделе мојата значка. И непознати мажи исто така.“ Со тие зборови, тој го грабна столчето на спротивната страна на масата и седна.

Хмм... здраво? Сидни покажа кон столчето со кое тој штотуку се послужи. „Што правиш?“

Тој ја погледна како да беше очигледно. „Започнувам разговор.“

„Но јас воопшто не те познавам.“

„Затоа започнувам разговор. Ајде да почнеме со основните работи. Како на пример, твоето име.“

Ах, да, така. Сидни многу добро знаеше што се случуваше тука. Овој тип го имаше видено нејзиниот неуспешен состанок, очигледно имаше сфатено дека е слободна, па сега мислеше дека би можела да биде лесен плен.

„Нема да ти го кажам моето име“, рече таа.

„Добро тогаш. Нека биде ‘госпоѓица Анонимна‘“, рече тој, непоколебливо. „Зошто не ми кажете нешто повеќе за себе, госпоѓице, Анонимна?“

Таа му го упати својот најостар поглед кој велеше „факај магла, батка“, усовршен после осумте години живеење во Њујорк. „Многу оригинално. Значи сега ќе ја видиме рутината ‘добар џандар’ за шармирање жени?“

Неговиот тон доби пакосна нота. „Многу лесно можам да се префрлам на рутината ‘лош џандар’, ако сакаш.“

Сидни даде сè од себе за да не поцрвени на инсинуацијата. „Гарантирам дека овој тип на коментари обично функционираат многу добро за тебе, така ли?“

„Прашањето е, дали функционираат за тебе?“

„Ич.“

„По ѓаволите. Тогаш подобро да сменам тактика.“

„И јас навистина би сакала да можев да поседам за да го видам тоа. Искрено.“ Сидни погледна на саат. „Но, за жал, морам да одам на вечера.“

Тоа беше моментот кога тој ја изненади.

Изразот на неговото лице стана искрен. „Добро, види. Можеби почнав малку пренападно овде. Во нормални околности, ќе смислев некоја досетлива фраза за започнување разговор, а истата ќе беше проследена со една цела слатка рутина за шармирање со која ќе те импресионирав - да, го забележувам твојот скептичен

поглед, но мораш да ми веруваш за ова: правам муабет за доста квалитетни работи. Но исто како и ти, така и јас морам да бегам за некоја минута, па сега работам под притисок. Вистината е дека ме заинтригира уште од моментот кога влезе во кафетеријава. И би сакал да дознаам нешто повеќе. Не мораш да ми го дадеш твојот телефонски број, па не мораш дури ни да ми го кажеш твоето име. Само согласи се да се најдеме утре овде во истото време. Ќе ти купам кафе, ќе поразговараме и тогаш самата ќе можеш да одлучиш дали навистина сум гомнарот кој сега би можела да мислиш дека сум.“ Една мала насмевка ги поткрена крајчињата од неговата уста. „Би можел да те изненадам.“

Самоуверен, шармантен и пеколно згоден. Тоа беше смртоносна комбинација и Сидни воопшто не се сомневаше дека истата секогаш функционираше многу добро за овој тип. Таа многу лесно можеше да рече *зошто да не?*, повторно да се сретне со него тука утре, па ако беше толку арогантен како што таа мислеше дека е, тогаш да стави крај на тоа. Во тој случај не губеше ништо, само можеше да добие бесплатно кафе и евтина возбуда од браќањето на овој човек.

Но. проблемот беше во тоа што Сидни го знаеше *овој тип*. Таа се гледаше со овој тип. Таа беше свршена со овој тип. Менхетен вриеше од момци баш исти како овој тип: самоуверени, привлечни, слаткоречиви и нездраво убедливи. И на Сидни ѝ беше јасно како бел ден како ќе се одвиваат работите затоа што таа веќе еднаш го имаше поминато буквално истиот овој пат со Броди: овој тип немаше да биде гомнар утре, не, тој утре можеше да биде само паметен и шармантен и досетлив, па кафето го чекаше претворање во пијалак, а пијалакот во вечера и нејзе ја чекаа пеперутки од возбуда во стомакот во текот на целиот тој процес. Бла, бла, бла.

Ох, колку само немаше намера да си го губи времето со *овој тип*. Одамна го имаше преболено *овој тип*.

Затоа што, вистината е дека секоја жена која си дозволуваше да биде понесена од романтичната фантазија за гледање со кој било маж од овој тип игнорираше еден клучен факт.

Овој тип беше лоша инвестиција.

И Сидни го знаеше тоа подобро од кој било друг.

Како и да е, логичниот дел од неа многу добро разбираше дека кафеноокото повторување на Овој Тип кој седеше спроти неа реално ѝ немаше згрешено ништо. Па поради тоа, таа се обиде да биде учтива и му се насмевна. „Многу љубезно од твоја страна што ме покани. Но, за жал, ќе морам да те одбијам.“

„Одлично.“ Тој кимна, како да го очекувал баш овој одговор. Тогаш неговите веѓи се збрчкаа, а неговата глава се накоси настрана. „Чекај... што?“

Сидни благо си ја прегриза долната усна за да не прсне да се смее. Ах... Таа веќе знаеше дека збунетиот израз на лицето на типов ќе биде главна потенцирана работа кога ќе ѝ ја раскажува приказната на Триш подоцна.

„Жал ми е, но ќе морам да те одбијам за повторната средба овде утре“, објасни таа.

Збунетиот израз на неговото лице почна да се претвора во разбирање. „Ох, јасно. Затоа што имаш други планови, така?“

Таа одмавна со главата. „Не баш. Би рекла дека е само одбивање.“

„Ха.“ Тој ги прекрсти рацете преку градите, земајќи си неколку секунди за да размисли за ова. „Морам да ти признаам дека очекував поинаков одговор.“

Да, тоа ѝ беше јасно.

„Може да те прашам зошто?“ рече тој.

„Едноставно мислам дека не си мој тип“, рече таа со цел да не ги комплицира работите.

„Интересно. Ти успеа да го одредиш ‘мојот тип’ во текот на овие неполни пет минути додека разговаравме?“

Сега почнуваше по малку да ја нервира. „Да.“

„Тоа е импресивно. Знаеш, мене ми е работа да ги читам и проценувам луѓето, па баш ме интересира да чујам дали навистина си толку добра колку што очигледно мислиш дека си.“

Сидни му упати еден поглед. „Срцка, ти многу добро

знаеш кој е твојот тип. Исто како и секоја слободна жена во триесеттите години.“

„Аха. Разбирам.“ Тој се навали нанзад на столицата и даде знак со раката. „Е сега навистина морам да го чујам ова.“

Логично, Сидни знаеше дека ова не беше разговор кој требаше да го води со потполно непознат човек во јавна кафетерија. Како прво, немаше поента. Како второ, ја чекаа на друго место, а наводно го чекаа и него.

Но неговите очи ја предизвикуваа.

И покрај тоа што беше доволно паметна за да знае дека не требаше, таа почувствува адреналински бран, потреба да одговори на неговиот предизвик. На почетокот, кога почна да работи како инвестиционен банкар во Менхетен, таа запозна многу мажи кои претпоставуваа дека би можеле да ја заплашат со тактики баш како овие.

Нивните претпоставки беа погрешни.

Па сега и таа се навали нанзад на столицата и зазеде поудобна положба. Се обиде да биде што е можно подипломатска во одбивањето, но еј, ако овој тип инсистираше на одговори, тогаш можеше да добие одговори.

„Добро.“ Нејзините очи го меркаа од глава до пети додека го проценуваше. „Имаш триесет и четири или триесет и пет години, фино вработен, добро ситуиран, никогаш не си се оженил. Мислиш дека можеби некогаш ќе дојде ден кога ќе се скрасиш, можеби кога ќе имаш четириесет години, но сега-засега напорно работиш на твоето работно место, па сакаш и да се забавуваш во иста мера. Повеќе ти одговара гледање со жени во средните или доцни дваесетти години, затоа што жените во раните дваесетти години ти изгледаат некако премлади, а оние во триесеттите те фрустрираат затоа што не сакаат да разговараат за ништо друго, освен брак и деца после третиот состанок. Со девојките излегуваш по неколкупати, заедно се забавувате, а потоа, кога девојката ќе почне да притиска за нешто посериозно, ти продолжуваш понатаму со некоја друга, прашувајќи се зошто жените не можат да бидат задоволни со самото гледање и состанување без да бараат посветување и

врзување. А зошто би сакал да ѝ се посветиш само на една личност сега? За мажите кои се привлечни како ти, овој град е една огромна слаткарница полна со толку многу шарени и слатки колачиња, што не постои теоретска шанса да одбереш само едно. Па наместо да се врзеш за една девојка, ти трчаш наоколу со твоето очигледно здраво его, пробувајќи што е можно повеќе различни колачиња - просто затоа што ти се може.“

Кога заврши, Сидни длабоко издиша и се почувствува необично... добро.

Во изминатите шест месеци, таа беше толку одлучна да продолжи понатаму после нејзиното раскинување со Броди и секогаш да се држи под контрола во присуство на нејзините пријатели, семејство и колеги што речиси никогаш не избувнуваше и не се отвораше пред никого. Чувството конечно да ја изрази својата фрустрација беше страшно добро.

И тоа очигледно врз овој тип.

Подобро врз него, отколку врз некој друг, си помисли таа. И така немаше да го види никогаш повеќе.

Тој ги спушти рацете на масата. „Па... во име на целата машка популација, дозволи ми да бидам првиот што ќе ти се извини за што и да направил тој.“

Сидни подзамижка со очите. Тој беше саркастичен - добро, фер, со оглед на сите работи кои штотуку му ги кажа. Но ова баш погоди нерв. „Завршивме овде, така?“

„Мислам дека завршивме.“ Тој стана од столицата. „Уживајте во кафето, госпоѓице Анонимна.“

Тогаш излезе од кафетеријата без друг збор.

Сидни длабоко вдиша, ослободувајќи се од тензијата. За неколку минути требаше да се сретне со нејзината сестра Изабел и нејзиното момче, а дефинитивно не сакаше да се појави на вечерата во лошо расположение.

Таа забележа дека човекот на масата до неа, шеесет и нешто годишен човек, ја гледаше.

Очигледно уживаше во претставата.

„Па, тој *самиот побара* да го чуе моето мислење“, рече таа одбранбено.

„Јас само се прашувам што ли ќе му направиш на следниот тип кој ќе влезе“, рече постариот човек. „Ќе почнат да ги изнесуваат одовде во црни вреќи.“

Најверојатно беше редно време да ја напушти оваа кафетерија.

Два

ПА, ТОА ОЧИГЛЕДНО БЕШЕ „не“ од госпоѓицата Анонимна.

Вон ја премина улицата, заобиколувајќи едно такси на раскрсницата додека се обидуваше да го исфрли од глава укорувачкиот говор кој го јадеше како здодевен црв.

А зошто би сакал да ѝ се посветиш само на една личност сега? За мажите кои се привлечни како ти, овој град е една огромна слаткарница полна со толку многу шарени и слатки колачиња што не постои теоретска шанса да одбереш само едно.

Па, во кратки црти... да.

Тој не го негираше тоа, сакаше да се забавува. Имаше здрав, љубовен живот, имаше слобода да излегува со различни жени и да си поминува добро и не гледаше никаква причина зошто би се чувствувал виновно поради нешто од тоа. Не постоеше некоја голема, гнасна или тајна причина поради која избегнуваше врзување, тој едноставно уживаше во својот живот онаков каков што беше. Тој беше слободен маж со добра работа кој живееше во енергичен град преполн со интересни луѓе, безброј работи кои можеа да се видат и прават, нови ресторани и барови кои можеа да се пробаат. Не им водеше сметка

на другите за тоа дали тие сакаат да се скрасат или не, но тој лично не чувствуваше потреба да го направи тоа во овој конкретен период од неговиот живот. Можеби кога ќе наполнише четириесетина години.

Практично можеше да ја чуе наkostenата госпоѓица Анонимна како арогантно извикува *Знаев!* во неговата глава.

Таа навистина го опиша многу детално - нешто што несомнено ќе го импресионираше многу повеќе ако жената не беше права напаст во врска со тоа. Тој се чувствуваше малку виновно за саркастичниот коментар кој го даде, но ова беше ставено во сенка од страна на фактот дека таа уживаше што прва му ги столчи мадињата. Работите обично не се одвиваа вака кога ќе ѝ се пуштеше на некоја жена - не дека сакаше самиот да си се фали, но жените обично се палеа на ФБИ агенти - но, ох, ништо страшно. И така стана очигледно дека никогаш повеќе нема да ја види.

Фала му на Бога.

Вон го здогледа ресторанот каде што беше договорена вечерата со Сајмон и Изабел, па ги истурка сите мисли за поганата госпоѓица Анонимна од својата глава. И покрај тоа што го имаше посетено барот неколкупати, познат по масивниот лустер направен од девет илјади чаши за вино, тој никогаш немаше вечерано во главната трпезарија на третиот кат. Забележа дека просторот беше прекрасно дизајниран, со сјаен бродски под, огромни француски прозори и таван направен од илјадници шишиња од вино.

Го виде Сајмон на едно сепаре покрај еден од прозорците, а до него седеше убава жена во доцните дваесетти години со русо-црвена коса. Значи ова беше мистериозната Изабел. Тој се упати кон нивната маса. Сајмон стана, му го стегна рамото во знак на поздрав и веднаш почна со претставувањата.

„Изабел, ова е брат ми, Вон. Вон... ова е Изабел.“

„Мило ми е, Изабел“, рече Вон топло додека се ракуваше со неа. Оваа вечера очигледно беше многу важна за Сајмон, па тој планираше да го покаже своето

најдобро однесување. Што значеше дека ќе ги зачува сите засрамувачки анегдоти за својот брат барем до главното јадење.

„И мене ми е мило“, рече таа. „Слушнав многу работи за тебе од Сајмон.“

„Морав да цензурирам неколку од приказните, но мислам дека Изабел сепак ја доби главната слика“, се пошегува Сајмон.

Вон се насмеа и седна. Тогаш забележа дека местото до него исто така беше поставено.

„Вечерва ќе дојде и сестра ѝ на Изабел“, објасни Сајмон.

„Значи ќе ги запознаете двете семејства?“ Вон крена една веѓа. „Ова станува сериозно.“

„Впрочем, Сајмон веќе ја има запознаено Сидни“, рече Изабел, „но сметавме дека би било фино вечерва да вечераме сите заедно.“

На Вон ова му изгледаше малку... интересно. Можеби се подготвуваше нешто? „Колку повеќе, толку повесело.“ Тој пивна од својата вода, забележувајќи ја големата будалеста насмевка на лицето на Сајмон над чашата.

Дефинитивно се подготвуваше нешто.

„Ах, совршен тајминг. Еве ја и Сидни.“ Изабел возбудено мавна кон другиот крај од ресторанот.

Вон беше седнат свртен со грб кон влезот, па се сврте да погледне.

Нема.

Ебена.

Шанса.

Тоа беше поганата госпоѓица Анонимна.

Забележувајќи го во буквално истиот тој момент, таа се вкопа в место. Вон беше прилично сигурен дека промрморе *Ох, срање* под нос.

Му ги зеде зборовите од уста.

Сидни брзо си дојде на себе и продолжи кон нивната маса.

Изабел стана и ја гушна. „Многу ми е мило што дојде.“ Таа се сврте кон Вон. „Ова е брат му на Сајмон, Вон. Вон, ова е сестра ми, Сидни.“

Вон стана и ја подаде раката. Со оглед на околностите, тој немаше никаква намера да покаже дека тие веќе се имаа сретнато. „Мило ми е, Сидни.“

Таа го погледна директно во очи, давајќи му до знаење дека беа на иста фреквенција по ова прашање. Ја стави својата рака во неговата. „И мене.“

„Сид“, рече Сајмон, како да беа стари пријатели. Тогаш сврте околу масата и ја повлече за да ја гушне.

Кога поздравите завршија, сите седнаа на своите места, Вон до Сидни. Тој ги преклопи рацете на масата. *Па, зарем ова не е пријатно?*

Изабел погледна во Сајмон. Тој ги крена рамениците, сè уште со истата будалеста насмевка залепена на неговото лице. Таа повторно се сврте кон Сидни и Вон, продолжувајќи со брзо зборување. „Добро, знам дека би требало да почекаме за вие двајца да можете да се запознаете малку подобро, но не можам да се воздржам. Јас и Сајмон имаме новости.“

„Во тој случај, јас и Вон немаме ништо против набрзина да завршиме со делот за запознавање“, рече Сидни со шармантна насмевка.

„Ништо против“, се согласи тој, одговарајќи на нејзината шармантна насмевка со своја.

„Ау, баш сте мили. Па, тогаш претпоставувам дека нема поента да вртиме одоколу...“ Изабел набрзина погледна во Сајмон, а потоа ги зафрли рацете нагоре. „Ние ќе се венчаеме!“

Вилицата на Вон се подотвори во истиот момент кога Сидни ја покри својата уста со рацете.

„Ох, Боже мој“, рече Сидни.

Повторно му ги извади зборовите од уста. Брат му ја имаше побарано Изабел за жена по само три месеци врска? Тој мислеше дека ќе им кажат дека одлучиле да живеат заедно, што исто така воопшто не беше мала работа. Но брак?

Е тоа веќе беше ептен голема работа.

„Ова се прекрасни вести“, рече Сидни. Таа се исклешти од уво до уво, а потоа стана да ја прегрне својата сестра.

Вон погледна кон другата страна од масата и забележа дека брат му го гледаше со очигледно колебање. Кога го виде тоа... нешто го пецна.

Добро, да. Според него, запросувањето жена после само три месеци врска беше нездраву лудо. Како некој можеше да биде сигурен, за толку кратко време, дека сака да го помине остатокот од животот со само таа една личност? Самата помисла му предизвика играње на еден нерв во окото. Нема веќе флертување. Нема веќе секс за една ноќ. Нема веќе забавни брканици. Пуф - сите тие работи во воздух, туку-така.

Но ова беше одлука на Сајмон, не негова. Вон можеби не беше потполно сигурен дека разбираше што го имаше мотивирано неговиот брат да ја побара својата девојка за жена толку брзо, но тој знаеше дека немаше намера да биде гомнарот кој ќе расипе олку голем момент.

Па така и тој стана од своето столче. Се исклешти и го шлапна Сајмон по грбот. „Моето помало братче ќе се жени. Да му се плукнам.“

Сајмон се насмеа и го повлече во цврста машка прегратка.

Следеа уште честитки. Сидни го гушна Сајмон, Вон ја гушна Изабел, Вон и Сидни држеа безбедно растојание еден од друг - и на крајот секој си се врати на своето место.

„Една од причините поради кои јас и Изабел сакавме да ви кажеме прво на вас двајца е тоа што би сакале да ни бидете кум и старосватица на свадбата“, рече Сајмон.

Изабел шеговито мавна со показалецот. „Значи нема набрзина да го премотаме делот со запознавањето. Како двете најважни личности во нашите животи“ - таа покажа кон неа и Сајмон - „вие двајца ќе бидете принудени да поминувате многу време заедно.“

„Можете ли да замислите колку ќе биде забавно сето ова?“ праша Сајмон ентузијастично.

Вон и Сидни скептично се погледнаа.

Да, баш.

СÈ НА СÈ, ВЕЧЕРАТА ПОМИНА прилично добро.

Вон мораше да ѝ признае на Сидни - жената имаше беспрекорна контрола врз себе и изразите на нејзиното лице, совршена комбинација за играње покер. Таа не беше претерано зборлеста со него, но ниту пак го игнорираше. Нејзиниот тон и работите кои ги кажуваше беа совршено учтиви.

Дефинитивно помогна и тоа што во текот на првиот час од вечерата од него и од Сидни речиси воопшто не се бараше да зборуваат еден со друг. Веднаш штом Сајмон и Изабел ја споделија веста, масата ја обзеде вртлог од разговори за ресторани и веридби и цркви и подароци. Како одговор на тоа, Вон го правеше она што го правеше секој специјален агент кога ќе се најдеше во ситуација која целосно го извлекуваше од неговата комфорна зона - се вклучуваше најмалку што можеше и генерално си ја држеше устата затворена.

Но кога пристигна десертот, Изабел и Сајмон се обидоа да отворат дијалог помеѓу Вон и Сидни.

„Се навикна на новата канцеларија?“ ја праша Сајмон Сидни. Тогаш му објасни на Вон. „Сидни неодамна се пресели овде после неколкугодишно живеење во Њу-јорк.“

„Полека се навикнувам“, рече Сидни. „Конечно го затворивме фондот минатата недела, па сега доаѓа моментот кога ќе треба да се фрлам на вистинската работа.“

„А што поточно работиш?“ праша Вон. *Сакам да кажам, освен тоа што им ги гмечиш јајцата на мажи кои невинно се обидуваат да ти се пуштат.*

„Претходно бев инвестиционен банкар. Но прејдов на купувачката страна - сега сум директор во приватна инвестициона компанија.“

„Звучи импресивно.“ И покрај тоа што неговиот одговор звучеше неодредено и како да не беше многу

запознаен со нејзината работа, како ФБИ агент и дел од тимот за чиновнички криминал, Вон беше доволно запознаен со работата на Сидни за да знае две работи: како прво, за да добие позиција директор, таа мора да беше многу добра во својата работа и како второ, мора да заработуваше многу пари од истата. Но немаше потреба таа да знае дека тој искрено беше импресиониран од професионална гледна точка. Лесно можеше да ја замисли на нејзината важна позиција, во нејзината модерна канцеларија, како купува компании, размислувајќи како да ги искомбинира и продаде со профит.

Во други околности, целата оваа слика најверојатно ќе му беше страшно секси.

„Вон е специјален агент, работи во ФБИ“, ѝ кажа Изабел на Сидни, продолжувајќи го разговорот.

Сидни го погледна, веројатно присетувајќи се на шеговитата понуда да ѝ ја покаже својата значка. „На какви случаи работиш?“

„Јас сум во тимот за чиновнички криминал. Во најголем дел работам на случаи со јавна корупција.“

„Вон често работи на тајни задачи“, рече Сајмон гордо. „Тој е еден од малиот процент на агенти кои имаат завршено на универзитетот за тајни задачи на ФБИ во Квантико.“

„Не знаев дека постоел универзитет и за тоа“, рече Сидни.

„Ни јас.“ Изабел изгледаше заинтересирано. „Таму има амфитеатри и сите тие работи?“

„Да, има, но во најголем дел од времето бевме надвор од универзитетот, обуката се одвиваше во еден град во близина со цел ситуациите да бидат поавтентични“, рече Вон. „Не е толку голема работа колку што звучи, обуката во основа се три недели вежбање различни тајни сценарија и учење како да реагираш ако нешто тргне во погрешен правец.“

„Колку интересно“, рече Изабел. „Зар не ти звучи страшно интересно, Сид?“

„Фасцинантно“, рече Сидни.

Нејзиниот тон сосема малку звучеше празно и незаинтересирано пред да повлече голема голтка од виното.

И социјалниот танц продолжи во тој правец. Вон и Сидни некако се снаоѓаа со празните муабети, со учтивоста и глумата, до крајот на вечерта. Единствениот момент кога маските накратко паднаа се случи надвор од ресторанот. Откако завршија со вечерата, Изабел ги поздрави и се упати кон тоалетот пред излегување, а Сајмон тргна да го донесе својот автомобил.

Тоа ги остави Сидни и Вон сами.

Таа се упати кон едно такси кое стоеше пред ресторанот. Вој ја следеше и, со оглед на тоа што беше кавалер, ѝ ја отвори вратата.

„Ќе ти понудев да одиме со исто такси, но се плашам дека јас и моето ‘очигледно здраво его’ ќе направиме голема гужва, па нема да има доволно комотен простор за тебе.“ На ова додаде една убава вештачка насмевка чисто за во случај да го гледаше Сајмон.

„Цела вечер чекаш за да го кажеш ова, зар не?“, врати таа.

„Верувај ми кога ти кажувам дека ова е најучтивата од сите работи кои чекам да ги кажам цела вечер.“ Тој покажа со раката - *пази да не те удри вратата* - а потоа продолжи да ја гледа додека таа седнуваше во автомобилот.

Шлицот на нејзиното тесно здолниште се подотвори кај нејзиниот бут додека седнуваше.

Сидни погледна нагоре и забележа каде точно беше вперен неговиот поглед.

Аха, сеедно. Вон остро ја затвори вратата. Напаст или не, жената имаше проклето добри нозе.

СИДНИ ЗАТРЕСЕ СО ГЛАВАТА додека таксито се оддалечуваше од ресторанот, сè уште не можеше да поверува дека типот со кој вербално се пресмета во кафетеријата беше брат му на Сајмон. Идниот девер на Изабел.

Ова очигледно беше една од оние големи несреќни случајности. Таа, ефикасна како и секогаш, го имаше

договорено својот состанок со Вилијам во кафетерија во близина на ресторанот каде што подоцна имаше план да се сретне со Сајмон и Изабел. Судејќи според разговорот што го имаше начуено помеѓу Вон и Сајмон, Вон имаше излезено од работа подоцна од очекуваното, без доволно време за да води битка со сообраќајот и да стигне до дома да се пресоблече, па така имаше одлучено да потроши половина час во истата кафетерија.

Судбината несомнено пукаше од смеа за ова.

Сидни го извади телефонот за да ѝ испрати порака на Триш, но тогаш забележа дека беше нешто после десет часот. Заклучувајќи дека беше малку доцна да озборува со жена која имаше четиримесечно бебе дома, таа одлучи да се воздржи до утрото.

Таксито застана пред нејзината куќа, старомодна градска куќа реновирана од страна на претходните сопственици. Сидни плати, ја премина улицата и влезе во куќата. Таа ја спушти чантата и ги клоцна потпетиците, а нејзиниот ум се наврати на последниот коментар на Вон.

Верувај ми дека ова е најучтивата од сите работи кои чекам да ти ги кажам цела вечер.

Тој беше толку... надмен и арогантен. И иритантен. А уште поиритантен беше фактот што *мораше* да биде привлечен и згоден, со интересна работа и тајни задачи - *ох, видете ме мене, јас сум секси ФБИ агент, студирав на специјален универзитет за да бидам вака опасен* - бла, бла, бла.

А сега нејзината сестра се мажеше за неговиот брат што значеше дека таа беше принудена да налетува на типот цела вечност.

Прекрасно.

Едно тивко тропане на вратата ја извади Сидни од трансот. Бидејќи не очекуваше никакво друштво во десет и триесет во петок навечер, таа погледна на безбедносната камера. Изненадувачки, пред вратата стоеше Изабел.

Сидни отвори и ја пушти сестра си внатре. „Еј. Не знаев дека ќе те видам пак вечерва.“

„Му реков на Сајмон да ме остави кај тебе за да можеме да си поразговараме. Знаеш, само ние две.“

Сидни се насмевна, сега помалку изненадена. И покрај петте години разлика во возраста, таа и Изабел отсекогаш беа блиски. Со оглед на тоа што двете беа пораснати со главно отсутен татко и цела низа дадилки и маќеи, една на друга отсекогаш си беа единствената постојана работа во животот. Таа и Изабел постојано разговараа и комуницираа на скајп додека Сидни живееше во Њујорк, но и покрај сите форми на комуникација, ова - зборувањето во живо - страшно ѝ недостигаше.

Сидни ја поведе сестра си кон дневната соба и седна на софата. Таа беше нетрпелива да ги чуе сите детали за кои не сакаше да прашува пред Сајмон и неговиот брат, *страшно* специјалниот агент. „И? Многу ли беше изненадена кога Сајмон те побара за жена? Мислам, сепак се знаете само три месеци.“

Изабел седна на софата до Сидни и ги пикна стапалата под себе. „И да и не. Темата ја отворивме додека разговаравме за нешто друго.“

„Што тоа 'нешто друго'?“

„Му кажав на Сајмон дека сум трудна и разговаравме за тоа.“

Чекај... *што?* Сидни трепна. „Ох, Боже мој.“

Со крајчињата на устата на Изабел си поигра една насмевка. „Горе-долу, вака нешто изгледаше и мојата прва реакција. И на Сајмон.“

Ау! Нејзината сестра - нејзината помала сестра - беше *трудна*. Сидни не знаеше од каде да почне, имаше толку многу прашања. „Значи ова очигледно не било планирано тогаш.“

„Хм, да. Пред три недели, имаав одлучено да му дадам една фиока на Сајмон во мојата спална соба. Знаеш, за да има каде да си ги чува работите кога преспива кај мене. Отворивме шише шампањ за да прославиме - затоа што во тоа време, *тоа* беше голем чекор во нашата врска - и малку претеравме. Деталите ми се како низ магла, но мислам дека не успеавме да го ставиме кондомот доволно брзо.“

Уупс.

Сидни посегна по раката на сестра ѝ, сè уште обидувајќи се да ги процесира сите информации. „Како се чувствувааш ти во врска со ова?“

Изабел длабоко вдиша и издиша. „Се чувствувам како да сум во вртлог откако дознав... и очигледно ќе морам да жонглирам со обврските околу клиентите кога ќе се роди бебето“, рече таа, мислејќи на нејзината канцеларија за социјална работа. „Но мислам дека јас и Сајмон почнуваме да се навикнуваме на идејата сега.“

„Затоа ли сакате да се венчате толку брзо? Затоа што - и не сакам да звучам како големата, строга сестра овде - не мораш да се мажиш само затоа што чекаш дете, Из.“

„Знам.“ Изабел искрено ја погледна. „Но работата е во тоа што јас знаев дека сакам да се омажам со Сајмон уште од нашиот втор состанок. Тој е вистинскиот, Сид. А венчавањето пред да се роди бебето е нешто што му е многу важно нему. Па, да, добро - можеби работиве се одвиваат побрзо одошто замислував, но тераме како што оди.“

Сидни погледна во лицето на сестра си во потрага по знак на несигурност. „Сигурна си дека ова е она што го сакаш?“

Изабел кимна, без грам колебање. „100%.“

Заштитничките инстинкти на постарата сестра малку се опуштија. „Добро тогаш. Подобро да почнеме со плановите за свадбата.“ Таа возбудено плесна со рацете. „Колку имаме? Осум месеци за да го изведеме ова? Можеби седум, чисто за да бидеме побезбедни?“

Изабел ги испапчи усните. „Па, види вака, сега ќе ти кажам како стојат работите во врска со тоа. Мајка му на Сајмон била многу традиционална жена, католик. Тој е загрижен дека таа ќе биде разочарана ако дознае дека сум останала трудна пред да се земеме, па некако се надеваме дека ќе успееме да направиме свадба пред да ѝ кажеме за бебето.“

„Ох. Значи имате намера да побегнете некаде?“

„Јас го нафрлив тоа како опција, но Сајмон вели дека неговите родители ќе бидат уништени ако направиме

нешто такво. Па, наместо тоа, мислевме да ја направиме свадбата овде пред да почне да ми се познава стомакот.“

„Тоа е супер, Из. Но мислам дека мајка му на Сајмон ќе ја сфати целата ситуација кога - ало - пет месеци после свадбата ќе се појави бебе. Освен ако не планираш да ѝ кажеш дека штркот сега почнал да нуди и експресна испорака?“

Изабел ѝ упати еден поглед. Ха, ха. „Многу јасно дека ќе мора да ѝ кажеме пред тоа. Јас само не сакам да биде вознемирена пред свадбата.“ Таа направи пауза. „Мислам, не сум ја ни запознала жената и не сакам нејзиниот прв впечаток за мене да биде дека јас сум девојката која го заробила нејзиниот син со брак со тоа што останала трудна после три месеци врска. Не сакам првото запознавање со идната свекрва да помине така. Неговите родители треба да се среќни што ќе се мажам за нивниот син, а мојата идна свекрва треба да... не знам... ми дава рецепти и можеби да ми покаже како се прави совршена корка на пита и да ми помогне да одберам облека за крштаквата на бебето и да... ги прави сите оние работи кои ги прават мајките.“

Грлото на Сидни одеднаш се стегна, бидејќи многу добро знаеше што сакаше да каже и што чувствуваше Изабел. И двете имаа пропуштено многу голем број од тие моменти со оглед на тоа што нивната мајка беше починала од рак на дојка кога Сидни имаше девет години, а Изабел само четири. А имајќи предвид дека нивниот татко беше... па, нивниот татко, тој им немаше овозможено којзнае што во тој поглед.

„Не знам како да ти кажам и опишам, но навистина многу сакам родителите на Сајмон да ме сакаат.“ Изабел засрамено се насмевна. „А откако ќе видат колку сум неодолива и дека јас и Сајмон сме совршени еден за друг, тогаш ќе им ги кажеме вестите. И, да бидам искрена, не станува збор само за родителите на Сајмон. Оваа бременост е нешто посебно, нешто приватно меѓу Сајмон и мене. Не сакам еден куп луѓе да отворат усти и да зборуваат дека ме напумпал пред да се земеме. Може да зборуваат што сакаат после свадбата - но сега-засега, јас и Сајмон сакаме ова да остане меѓу нас. Па, и тебе.“

Сидни ѝ ја стегна раката. „Знаеш што мислам јас? Мислам дека тоа дали ти си трудна или не, не е ничија работа. Ќе им кажете на луѓето кога ќе бидете подготвени. Кога Триш остана трудна, таа чекаше да излезе од првото тримесечје пред да каже некому. Вие само го проширувате тоа малку.“

„Баш така“, се согласи Изабел.

„Па, три месеци, а? Ќе биде тешко да го изведеме тоа.“ Сидни намигна. „Среќа за тебе што имаш опасна старосватица за да ти помогне.“

Изабел си ја гризна долната усна и изгледаше несигурно за првпат вечерта. „Па сега стигнувам до делот каде што мораш да бидеш потполно искрена со мене. Го пребарав целиот град во потрага по слободен термин во следните три месеци, но, како и што очекував, сè е резервирано секаде. Успеав да најдам само едно место каде што им се ослободил термин пред некој ден, саботата пред Денот на трудот. И местото е прекрасно.“

„Одлично. Па, што е проблемот?“

„Местото е клубот Лејкшор.“

Кога го слушна тоа, Сидни направи кратка пауза.

Ох.

„Знаев дека е ужасна идеја“, рече Изабел веднаш. „Батали. Заборави дека воопшто прашав, Сид.“

Добро, „ужасна идеја“ можеби беше малку преекстреман избор на зборови. Но Сидни мораше да си признае дека не очекуваше нејзината сестра да каже дека сакаше да прави свадба во клубот Лејкшор - местото каде Сидни планираше да ја прави *својата* свадба, пред само шест месеци.

Со оглед на тоа како беше завршило тоа искуство кога Сидни ја откажа свадбата две недели пред Големиот ден, идејата Изабел да прави свадба таму навистина беше малку... чудна и непријатна. На дали таа навистина планираше да дозволи тоа мало чудно и непријатно чувство да застане на патот на плановите на нејзината сестра? Таа знаеше колку многу Изабел сакаше да најде начин да го изведе ова, а покрај тоа, клубот Лејкшор навистина беше прекрасно место.

Како што имаше направено многупати во текот на изминатите шест месеци, Сидни ги извади своите емоции од равенката и помисли само на практичноста.

А прагматичар би рекол дека на трудната сестра не би смеело да ѝ биде забрането да има свадба од соништата само затоа што поранешниот свршеник на Сидни ја ебеше неговата дваесет и четиригодишна приватна фитнес инструкторка.

Кога ја донесе одлуката, таа ѝ одговори на Изабел со лесна насмевка. „Идејата воопшто не е ужасна. Значи ќе биде клубот Лејкшор.“